

Görög Gondolatok

A Nyíregyházi Görög Katolikus Egyházközség lapja 2009/5

Táborhegyi színeváltozás

Arcunknak különleges képessége van arra, hogy hűen tükrözze gondolatainkat és érzelmeinket. Természetesen azt is megtehetjük, hogy mindezt elpalástoljuk mások előtt. Arcunk lehet vonzó vagy taszító, harag, gyűlölet által csúfított, szeretet által szépített. Mily féltve őrizgetjük azokat az arcokat, amelyek a szeretetbe öltözöten ragyognak emlékezetünkben. Életünk nehéz óráiban oly jóleső felidézni őket.

Az evangélium tanúsága szerint Jézus sokféleképpen mutatkozott meg hallgatói és főleg apostolai előtt. Látták vidáman a kánai menyegzőn. Látták haragosan mikor kiűzte a templomból az árusokat. Látták arcán a részvét, a szájalom vonásait, amikor betegek jöttek hozzá. Látták az irgalmas tekintetét, mikor a bűnösökkel találkozott. Láthatták könnyeit, amelyekkel megsiratta Lázárt és a pusztulásba rohanó Jeruzsálemet. Emberi arcát nem rejtette el Jézus, de isteni fénybe öltözöten csak a három kiválasztott apostolának mutatta meg.

A Szentírásból olvassuk, hogy az emberek a természetfeletti jelenségek-től mindig megijedtek. Megijedt Zakariás, amikor megjelent neki Gábor főangyal és vitte a nagy hírt, hogy fiuk fog születni. Megijedt Mária, amikor hozta az angyal a mennyei csókot. Megijedtek a pásztorok, amikor az angyalok a nagy örömet hirdették nekik.

Megijedtek a tanítványok is, amikor látták Jézust éjjel a tengeren járni és feléjük közeledni. És milyen érdekes, ma a Tábor hegyén talán a legnagyobb jelenségnek a tanúi, és Péter sátrat akar készíteni, és ott akar maradni. Hagyjuk el ma mi is ezt a zajos világot és nézzük meg Krisztus azokat vitte fel a Táborra, akiket szeretett.

Volt az Úr Jézusnak 12 apostola, meg 72 tanítványa, mégis csak hármat vitt magával. De azokat felvitte teljesen a Táborhegy tetejére és átváltozott előttük színében. Az ember csak érzi, hogy mit jelent a magasra törni, mikor felmegy a magas hegyre. Ott látja, hogy minél magasabbra jut, annál szebb a kilátás. Ezért van az, ha odaér az ember egy magas hegy lábához, valami láthatatlan erő húzza egyre feljebb, csak fel, fel a magasba.

Az apostolok ismerték az Úr Jézust, hiszen működésének harmadik évében történt a mai esemény, de Jézust úgy látták mindig, mint embert. Most megmutatta Istensége dicsőségét. Ruhája fénylett, mint a hó, orcája vakítóan ragyogott, mint a nap. Nem bírtak belesnézni ebbe a nagy fényességbe. Annyira jól érezték magukat, hogy amikor Jézus indítványozta, hogy gyerünk most vissza a világba és folytassuk a munkát, Péter elkezd rimánkodni: „Uram! Jó nekünk itt lenni!” Ne menjünk sehova. Maradjunk itt, lakjunk itt, mert olyan jó a magasban lenni.

Nem kell csodálkoznunk, hogy ami ott történt az evangélisták alig tudják

szavakba foglalni. Ilyen látomást nem lehet papírra rögzíteni, vagy szavakba önteni. Egy azonban bizonyos, Jézus megmutatta rejtőző istenségének ragyogását, azt az újfajta emberséget, ami a szenvedés és a halál éjszakája után, húsvét hajnalán születik. Ezt nem azért tette, hogy újabb bizonyítékát adja isteni küldetésének. Jézus nemcsak azért változott el színében, hogy saját jövőjét, dicsőségét apostolai elé állítsa. Ezzel a látomással az volt a célja, hogy saját jövőnket, a keresztény élet végső kiteljesedését bemutassa. Jézus élete és megváltó halála, Jézus hűséges követése nemcsak a Golgotára, nemcsak a kereszttúra vezet, hanem a megdicsőülés boldogságára is.

Közben fényes felhő borította be az apostolokat, és csak egy hangot hallottak: „Ez az én szeretett Fiam, őt hallgassátok!” Nem a látás a fontos a földi életben, hanem a hallgatás. Az üdvözítő hit ebből születik. Vajon ki bánta meg, hogy hallgatott Jézusra? Az ellenkezőjét nagyon sokan. Hasznos dolgokat tanulhatunk az emberektől, de sokszor téves útra vezetnek. Sajnálatos tény, hogy sokszor jobban hiszünk a tudósoknak, mint annak a Jézusnak, aki egyedül mondhatta el magáról: „Én vagyok az igazság”. Tőle tanulhatjuk meg, hogyan válhatunk igaz emberekké, akik kegyelme segítségével megvalósíthatják saját életük átváltozását.

Miló Miklós
Parókus

Bemutatkozik az új segédlelkész

„Legyen meg a Te akaratod!”
(Mt 6,10)

Szabó Antal görög katolikus pap vagyok. Egy nyírségi kis faluból, Nyírparasznyáról származom. 1980-ban születtem Mátészalkán, szüleim első gyermekeként. Középiskolába a Hajdúdorogi Görög Katolikus Gimnáziumba jártam. 1998-ban érettségiztem és még ebben az évben 11 társammal együtt Dr. Keresztes Szilárd püspök úr fölvetett a papnövendékek közé. 1998/99-es tanévet a Váci Borromeo Szent Károly papnevelő intézetbe töltöttem előkészületi év gyanánt. 1999-től a Nyíregyházi szemináriumban illetve a Szent Atanáz Hittudományi Főiskolán tanultam öt és fél évet. 2005 júniusában Baccalaureatusi diplomát szereztem, majd július 9-én házasságot kötöttem Kaluha Anita földrajz-testnevelés szakos tanárnővel. 2005. augusztus 6-án, Máriapócson pappá szentelt püspök úr, és első diszpozícióm a Debreceni Görög Katolikus egyházközségbe kaptam, mint segédlelkész. 2006 májusában született meg első kislányunk Flóra Mária. Püspök úr 2007 februárjában a tragikusan megüresedett Bedő-i Görög Katolikus egyházközség lelkészévé nevezett ki. 2008 júniusában a Nyíregyházi Hittudományi Főiskolán Teológiai Licenciá-

tust szereztem. A 2008/09 tanévtől pedig a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karának Patrisztikus tanszékén vagyok doktorandusz. Folyó év július 1-vel pedig Kocsis Fülöp püspök úr kinevezett a Nyíregyházi egyházközség segédlelkészévé és az Agora Ifjúsági központ vezetésével bízott meg. Augusztus 6-ra Urunk Színeváltozásának ünnepére várjuk második gyermekünket.

Papi jelmondatom szerint, mindig és mindenben igyekszem felismerni és meglátni az Isten akaratát. Eddigi négy éves papi életemben is erre törekedtem családommal együtt. Kérjük a kedves testvérek imádságát, hogy ezt, mint minden keresztény ember legfontosabb feladatát, egyre tökéletesebb módon közös imádsággal, megvalósíthassuk.

Szabó Antal
görög katolikus áldozópap

A Szentliturgia 39.

Liturgia

Miután a pap a szent adományokat elhelyezte az antimensionon, a hívek a Kerub-ének második felét énekelve befejezik azt. Alatta az áldozatot bemutató pap csendes imádságában kéri Istent, hogy az áldozat kedves legyen Előtte. Isten kegyelmének jó lelke lakjon a papságban, hívekben, az előtett adományokban, és az egész népben. Imádságát hangosan egy eddig nem hallott fennhanggal fejezi be. Krisztusnak, az egyszülött Fiúnak érdemeire hivatkozik. Ezután a pap a kölcsönös békességre emlékeztet. „Békesség mindnyájatoknak” kívánsággal áldja meg a jelenlevőket, kifordulva a hívek felé. A nép ugyanezt a békességet kívánja a papnak is: „És a te lelkednek.”

Istentiszteleteink imáiban és énekeiben az egyik leggyakrabban előforduló szó: a béke, békesség. A Szentírásban a béke, mint az egyik legnagyobb jó szerepel. A Szentföldön ma is sokan köszönnek ezzel a szép szóval: Shalom, békesség!

Békesség mindnyájatoknak! Halljuk a pap áldását, jókívánságát. Mít kíván ilyenkor a pap? Gondolkozzunk el kissé a „béke” szó jelentésén. A Szentírásban röviden ezt jelenti: tökéletes boldogság. Nem azt az állapotot jelenti, hogy nincs háború. Legrégibb értelmében: áldás, nyugalom, gazdagság, élet, üdvösség. Ez azért van, mert Isten ott él népe között. Krisztusig a szó ezt jelentette. Izaiás jóvendőlése szerint a Megváltó a béke fejedelme. Messzire kiterjed uralma, és a

békének nem lesz vége. (Vö. Iz 9,6) A béke azt az állapotot jelöli, hogy az ember összhangban él Istennel és önmagával. Jézus ajkán a „béke” szó mást is jelentett. Miközben a földi békét kívánta, a szóval az üdvösséget, a szabadulást is hirdette. Az Evangélium hirdetésére küldött apostoloknak a „Békesség e háznak” kifejezéssel kellett köszönniük. A béke-köszöntéssel felkínálták az embereknek az üdvösséget Jézusban. A teljesség kedvéért azt is meg kell ismerni, hogy Jézus nem békét hozott a földre, hanem kardot, ami szembe állítja egymással még a családtagokat is. (Lk 13,51-) Jézussal tehát megkezdődött az üdvösség ideje, de a döntés ideje is Mellette, vagy Ellene. Azoknak az embereknek, akik Mellette maradnak/vannak, az Ő békéje tölti el szívüket. Jézus feltámadása után, a béke-köszöntések a nyugalmat, a megbocsátást és a boldogságot jelentették az apostoloknak. Az apostoloknál, főleg Szent Pál leveleiben találunk sok utalást a békére. Ő, a béke szóhoz gyakran hozzáteszi a kegyelem szót is. Ezzel azt tanítja, hogy békességünk azért lehetséges, mert Istentől kegyelmet kapunk. Az apostol azzal mondja a legnagyobbat és legszebbet a békéről, amikor Krisztust nevezi a mi békességünknek: Ef 2,14-. Jézus valóban megszerezte a békét. Békét teremtett zsidó és pogány között, tehát az egész emberiséget ujja teremtette és egyesítette Istennel.

Mindaz tehát, amit a békéről hallotunk az Újszövetségben, arra figyelmeztet, hogy Krisztus békéjének kell ural-

kodni a keresztény emberek szívében. Jézus megváltása által a keresztények szoros kapcsolatba kerültek egymással, annyira, hogy Jézus Krisztusban és Vele egy Titokzatos Testet alkotnak. Így, egymásnak tagjai, test-részei vagyunk. A test tagjainak pedig a legnagyobb békeségben és egyetértésben kell élniük. Va-

lahányszor tehát a békességet kívánják nekünk, kívánjuk azt mi is vissza, de a közös életben arra is törekedjünk, hogy a békességet tettekkkel valósítsuk meg, és békesség rajtunk soha fel ne boruljon.

(folyt. köv.)

Lakatos László

VASÁRNAP? TALÁLKOZUNK A TEMPLOMBAN!

*Miért menjek vasárnap
a Szent Liturgiára?*

HISZEN...

- *jobb otthon egyedül imádkozni...; különben is csak félig-meddig hiszek...; úgysem áldozhatok...;*
- *a gyerek még kicsi...; a fiatalnak fontosabb dolgai vannak...;*
- *akkor megyek, amikor kedvem tartja...; ahhoz a paphoz, amelyik tetszik...;*
- *nézhetem a Liturgiát televízión...; hallgathatom rádión...;*
- *a templomba járók se mindig a legjobb emberek...;*
- *és... és... megannyi kifogás...*

Mindezek ellenére miért menjek mégis templomba?

ERRE PRÓBÁL VÁLASZT

ADNI EZ A SOROZAT,

Godfried Danneels bíboros gondolatai segítségével.

1. Nem érdekel a Szent Liturgia

Gyakran hallani: „Miért menjek Szent Liturgiára?” Talán Te is így gon-

dolod néha: nem sokat értek belőle..., unalmas..., nem érek rá..., vasárnap végre nincs sulis, kialszom magam... stb. Rengeteg kifogás, csak nehogy egy órát vasárnap az Úrnak szentelj.

Egyik oka annak, ha valaki nem szívesen megy Liturgiára, az, hogy keveset ért belőle. Ki ezért a hibás? Az attól függ: lehet a szülő, aki nem gondoskodott vallásos nevelésről, lehetsz Te magad. Nézz őszintén Magadba: érdekel Téged egyáltalán Isten, a vallásod? Vagy mindig a könnyebbet keresed, az áldozatvállalás kikerülését?

De, ha megvan benned a jóakarát és mégis idegenkedsz a Szent Liturgiától? Ne keseredj el: gondolj az emmauszi tanítványokra. Még frissen él emlékezetükben a húsvéti esemény és mégis nekik is időre volt szükségük, kérdéseket kellett feltenniük az idegennek az úton; meghallgatták, haboztak, vendégül látták, sürgették és csak mindennek a végén ismerték fel Jézust! Meglepő-e, hogy számunkra még nehezebbnek bizonyul a dolog? A Szent Liturgiához hitre van szükség. Nem könnyű a Li-

turgiát megérteni: nem elég a „miért” és a „hogyan” kérdéseket megválaszolni; elemezhetjük a szertartásokat - mind-ebből nem fakad megértés: csak az érti a Szent Liturgiát, aki szereti. Akarod egyáltalán szeretni?

Kérdezted-e meg már valaha magadtól: miért járok szertartásra? Nehézségeidre kerestél-e már választ gyóntatódnál, lelki atyádnál, lelkipásztorodnál? Amire most nem kapsz választ, az idő elmúltával már késő lehet. Hidd el, a Szent Liturgiára is érvényes: amit most elmulasztasz, nem lehet soha bepótolni. Nem elég (le)áldozni, s azzal befejezted házasságkötésig (vagy épp temetésedig). Vagy óvoda után miért jársz iskolába?: lötyögjél és kerüld az iskolát, amíg 18 éves leszel, s utána menj egyenesen egyetemre. Ha nem jutsz be, akkor szidd az egyetemet, hogy nem akar Téged megérteni, pedig Te jó vagy, segítőkész, becsületes, mindenki szeret Téged, nem loptál, nem öltél... Ez elég?

A példa reális és nem egyedüli eset: „Atya, nagy a bánatom, s nem tudom mit tegyek: mindkét lányom férjnél van már, de egyikük családja se jár templomba” – mondja könnyek és elcsuklások közt egy 60 év körüli nő. „Vitte-e, küldte-e hittanórára gyerekkorukban? Mentek-e közösen templomba? Adott-e példát nekik?” – kérdelem. „Hát nem. Azt akartam, hogyha megnőnek, majd ők döntsék el.” El-döntötték. És Te?

(folyt. köv.)

*Forrás: internet
(Nagyváradai egyetemi lelkészség)*

Egyházközségünk hírei

Templomunk külső homlokzata az utóbbi időben igen rossz állapotba került, ami azon túl, hogy városképileg is problémás életveszélyessé vált. A fentiek miatt szükségessé válik a felújítás. A munkálatokat augusztus hónapban szeretnénk megindítani, a kivitelezésre vonatkozóan a legjobb pályázati ajánlatot kiválasztottuk. A helyreállítási költségek igen nagy terhet jelentenek egyházközségünknek. Ugyanakkor a felújítás azon túl, hogy külsőleg is széppé teszi templomunkat hosszabb távon is megoldja az állagmegóvást. A kivitelezési költségek csak részben állnak rendelkezésre ezért kérjük híveink nagylelkű adományait.

Adományokat a parókián személyesen lehet befizetni akár közcélú adományként is. De csekken is be lehet fizetni. Kérjük, írják rá, hogy a templom külső tatarozására ajánlják föl.

Képviseelő testület

Görög Gondolatok
Kiadja a Nyíregyházi Görög Katolikus
Egyházközség,
4400 Nyíregyháza, Bercsényi u.7. Tel: (42) 500-006
Web: www.nyiregyhaza.emeclesia.hu;
sztmiklos@netra.hu
Irodai órák: H-P: 9-12 és H-Cs: 15-17 óráig.
Felelős kiadó: Miló Miklós parókus
Szerkesztő: Szabó Tamás káplán
Nyomdai munkák: Örökségünk Könyvkiadó Kft.